

Децата са стимулът на нейния живот:

Ти си моят свят възшебен

ти си моят дар небесен

знаеш, аз съм те родила

и съм твоята закрила.

Като всяка жена, ромката не се отличава с нищо от останалите. Тя е чувствителна, нежна и добра, преди всичко жена.

Опитвам се да направя някакво обобщение, да събера чертите на всички мои съвременнички в един образ – жена, забрадка, лице на светица и грапави от труд, с изпъкнали жили ръце – жената, която ни роди, има хиляди разнообразни наследници. Истината за нас не може да се каже с две думи. Нито дори истината за всяка една от нас – дъщери на овчарки, полевъдки, работнички, селянки.

Над люлката ни вещи старици с любов и надежда са заклевали орисниците да ни изучат бързо на всички забрани, които са ни приписали вековете, за да имаме живот без премеждия. Но ние се научихме сами да забраняваме и да се защитаваме срещу премеждията. Бяхме родени да бъдем еднакви помежду си, а се отличаваме толкова една от друга, че понякога сякаш разговаряме на чужди езици.

Ние разбрахме какво значи да държиш в ръцете си съдбата на хиляди събрата и да получаващ благодарността им. Да вземеш решение с две думи и да си сигурна, че то е било най-необходимото. Да поемаш обещание тогава, когато се надяват на тебе, и да излезеш със собствено мнение срещу сто други, без да се стъписваш, да си спокойна, когато отсреща те гледат нечийи тревожни очи. Да трепериш над едно откритие или едно задължение. Да носиш отговорност за ловкостта на ръцете си и да знаеш как да търсиш отговорност от тези, които не умеят да пазят това, което си им дала.

За няколко десетилетия проумяхме измеренията на понятието самочувствие, усетихме вкуса на уважението и доверието на обществото, чухме да ни ръкопляска, когато показваме на какво сме способни. Ние сме готови да пътуваме по всяко време и по всички посоки, за да спасим едно изгарящо в треска дете. Ние се развиваме толкова бързо, че животът не смогва да се нагоди към нас и да ни даде условията, които са на равнището на нашето ново образование, на нашата култура и отговорност. Новите задължения, към които така жадно се устремихме, ни затрупаха, преди да сме успели да организираме по новому изпълнението на старите. Всеки има изисквания към нас, професията ни, децата ни,